

- Mk. fen.
- tych i rozdzielenie jej na pigułki, za pierwsze 30 pigulek 900.—
 Za każde następne 30 pigulek po . . . 380.—
- I. Pigułki o wadze ponad 0,60 liczą się jak „boli”.
- II. Za przesypanie pigulek należy pobierać podaną w taksie cenę użytego w tym celu proszku. Liczyć należy nie więcej niż 2,0 na każde 30 pigulek. Jeżeli w receptce nie wskazano proszku do przesypania, to stosować należy proszek widłaku (Lycopodium).
- b) Za pokrycie pigulek kolodjonem, za każde 30 pigulek 480.—
 c) Za pokrycie pigulek balsamem toluzańskim, za każde 30 pigulek 480.—
 d) Za pokrycie srebrem, za każde 30 pigulek 1100.—
 e) Za pokrycie pigulek żelatyną, karukiem, kieratyną, za każde 30 pigulek . . 640.—
- Przy powyższych robotach jest wliczona I cena użytego materiału.
14. Za przygotowanie masy i podzielenie jej na bolusy (boli), pastylki (rotulae trochisci) z wszelkimi dodatkowymi robotami, do 5 sztuk 900.—
 Powyżej 5, za każdą sztukę 45.—
15. Za robotę prasowanych tabletek (tabl. compress.) i za pastylki gumowe (past. gumosi) z wszelkimi rękoczynami do 20 sztuk 300.—
 Powyżej 20 sztuk za każdą 2.—
16. Za przygotowanie i podzielenie czopków (suppositoria) i gałek (globuli) z wszelkimi rękoczynami za każdą sztukę 230.—
17. Za nasmarowanie i zmieszanie, o ile ono jest niezbędne, plastra na sparadrapie lub płótnie wielkości do 80 cm. kw. . . . 900.—
 Za każde następne 20 cm. kw. 110.—
 Za użyte płótno za 1 cm. kw. 2.—
 Za użyty sparadrap za 1 cm. kw. . . . 3.—
- Przy smarowaniu zwykłego plastra oblicza się na 20 cm. kw. 3,0 masy, a przy cienko posmarowanym plastrze 1,5.

Jeżeli nie wskazana jest ilość plastra, a oznaczona jedynie jego wielkość, to opłatę za zużyty plaster oblicza się podług poniższej tablicy:

	cm. kw.	zwykl.	clenk.
1. Forma auricularis	12,5	2,0	1,25
2. „ chartae lusoriae	50	8,0	4,0
3. „ volae manus minoris			
4. „ „ majoris			
5. „ palmae „ minoris	75	12,0	6,0
6. „ „ majoris	125	20,0	10,0
7. „ voluminis libri octavi	200	30,0	15,0
8. „ „ „ quarti	400	60,0	30,0

- Mk. fen.
18. a) Za sygnaturę z odpisem recepty i kartką do przyklejania sygnatury 105.—

- Mk. fen.
- b) Za kartkę z firmą apteki, nazwiskiem chorego i sposobem użycia lekarstwa, a w razie potrzeby i odpisem recepty . . 65.—
 c) Za opieczątowanie lekarstwa wraz z materiałami do tego niezbędnymi. . . 65.—
 d) Za owiązanie, pieczętkę i kartkę przy sprzedaży odręcznej 35.—
 Za dozowanie proszków wydawanych w odręcznej sprzedaży za każdy . . . 32.—
- Opłaty, za opakowanie wymienione w tym ustępie, mogą być pobierane jedynie w tym wypadku, gdy przy wydawaniu lekarstwa zostało ono uzupełnione w sposób przewidziany w punktach a, b, c i d.
19. Za wydanie lekarstwa za receptą . . . 65.—
 20. Za każdą jednorazową ekspedycję nocną t. j. od chwili zamknięcia apteki do chwili otwarcia, bez względu na to z jakiej liczby przedmiotów ekspedycja się składa, wolno doliczać 300.—
 Za ekspedycję lekarstw według recept, oznaczonych przez lekarza dopiskiem „cito“ „statim“, opłata dodatkowa nie może być pobierana.
21. Za napełnienie kapsułek żelatynowych jakimkolwiek środkiem leczniczym łącznie z należnością za rozważenie i kapsułkę, do 20 sztuk za każdą 20.—
 Ponad 20 za każdą 14.—

1020.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 listopada 1922 r.

w przedmiocie wyłączenia powiatów: brasławskiego, dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego i wilejskiego z pod kompetencji izby skarbowej w Brześciu n/B. i włączenia ich do okręgu administracyjnego izby skarbowej w Wilnie.

Na podstawie art. 13 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. № 65 poz. 391), oraz p. 1 części 1 § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1922 r. w przedmiocie tymczasowego ustroju władz skarbowych na Ziemi Wileńskiej i rozciągnięcia na tę ziemię niektórych ustaw i rozporządzeń (Dz. U. R. P. № 51 poz. 458) zarządza się co następuje:

§ 1. Do terytorjalnego zakresu działania izby skarbowej w Wilnie, określonego w części pierwszej § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 58 poz. 522) włącza się powiaty: brasławski, dziśnieński, duniłowiczowski i wilejski i wyłącza je równocześnie z terytorjalnego zakresu działania izby skarbowej w Brześciu nad Bugiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1923 r.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

1021.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 listopada 1922 r.

celem wykonania ustawy z dn. 26 września 1922 r. o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 26 września 1922 r. o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń zarządza się co następuje:

Do art. 1 ustawy.

§ 1. Urząd Nadzorczy nad zakładami ubezpieczeń w Ministerstwie Skarbu przemianowuje się na „Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń”. Wszystkie rozporządzenia, dotyczące Urzędu Nadzoru nad Zakładami Ubezpieczeń, mają zastosowanie do Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

§ 2. Zakłady Ubezpieczeń wymienione w art. 1 ustawy, które w chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia nie podlegały faktycznemu nadzorowi Ministra Skarbu, winny w ciągu miesiąca od ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zarejestrować się w Państwowym Urzędzie Kontroli Ubezpieczeń.

§ 3. Nadzorowi Ministra Skarbu podlega również ubezpieczeniowa działalność zakładów, które wykonują ubezpieczenia jako czynność uboczną.

§ 4. Za zakłady ubezpieczeń nie uważa się zrzeszeń, które udzielają swym członkom zapomóg, lecz nie pozwalają ich dochodzić na drodze prawa.

Do art. 2, 3 i 4 ustawy.

§ 5. Podstawę do obliczenia opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń stanowi suma składek, zebranych na podstawie umów lub postanowień statutowych względnie ustawowych w ciągu roku sprawozdawczego z każdego działu ubezpieczeń.

§ 6. Do podstaw obliczenia należą także wszelkie pobory dodatkowe, nie stanowiące zwrotu opłat stemplowych od umowy ubezpieczenia, lub innych danin publicznych, uiszczonych przez ubezpieczającego na rzecz Państwa lub związków samorządowych.

§ 7. Ze składek nie potrąca się wydatków na administrację (koszta handlowe, organizacji, akwizycji na opłacanie lekarzy i t. p.), roszczeń ubezpieczającego lub osób trzecich do pewnej części składki (z tytułu prowizji) i udziałów przekazanych zakładom reasekuracyjnym.

§ 8. Za pobory dodatkowe należy uważać dopłaty na koszt administracji, polisowe, porto, badania lekarskie i t. p.

Natomiast kary za niedopełnienie umowy ubezpieczenia, procenty za zwłokę w uiszczeniu składek, koszty ustalenia szkody, sądu rozjemczego, nie należą do podstawy obliczenia opłaty.

§ 9. W zakładach ubezpieczeń opartych na wzajemnej odpowiedzialności członków, należą do podstawy obliczenia opłaty także kwoty uiszczone przy wstąpieniu, zapisaniu, lub przyjęciu, składki na fundusz gwarancyjny i wszelkie dopłaty.

§ 10. Wszelkie dopłaty składek, wynikające ze zmiany warunków ubezpieczenia, np. dopłaty zniżek, przyznanych pierwotnie w składkach, w wypadku wcześniejszego rozwiązania umowy ubezpieczenia od szkody należą również do podstaw obliczenia dopłaty.

§ 11. Z zebranej sumy składek (§ 5) należy potrącać:

- 1) składki i pobory dodatkowe, podlegające zwrotowi z powodu całkowitego lub częściowego rozwiązania umowy ubezpieczenia (storno).
- 2) w zakładach ubezpieczeń opartych na wzajemnej odpowiedzialności członków zwroty i dywidendy, przyznane ubezpieczonym za rok sprawozdawczy.

§ 12. Wolne od opłaty przewidzianej w art. 2 ustawy są składki uzyskane z umów reasekuracyjnych, oraz z umów zawieranych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczne oddziały polskich zakładów ubezpieczeń.

§ 13. Minister Skarbu po upływie roku kalendarzowego, uwzględniając wydatki poniesione w tym okresie przez Skarb Państwa na nadzór, oraz sumę składek zebranych przez zakłady ubezpieczeń podlegające nadzorowi, ustala w drodze rozporządzenia stopę opłaty t. j. kwotę, jaką należy uiszczyć od każdego tysiąca marek zebranych składek, przyczem ułamek poniżej pięciuset marek nie uwzględnia się, powyżej zaś tej sumy liczy się za pełny tysiąc.

Wedle określonej w powyższy sposób stopy opłaty oblicza się wysokość opłaty jaką poszczególne zakłady ubezpieczeń ma uiszczyć za rok sprawozdawczy, którego początek przypada w roku kalendarzowym wymienionym w ustępie pierwszym.

Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń zawiadamia zakłady ubezpieczeń o wysokości opłaty, jaką dany zakład ubezpieczeń ma uiszczyć.

Opłaty nieuiszczone w terminie przepisany będą ściągane przymusowo w myśl przepisów o podatkach bezpośrednich.

Opłata ma być wpłaconą do Centralnej Kasy Państwa w ciągu miesiąca po wysłaniu zawiadomienia oznaczonego w ust. 3 poczem w ciągu dni 7 należy o wpłacie zawiadomić Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń.

§ 14. Każdy zakład ubezpieczeń ma w ciągu 14 dni po zatwierdzeniu bilansu przez walne zgromadzenie nadsyłać obliczenie zbioru składek (§ 5) wedle poszczególnych działów ubezpieczeń. Zakłady ubezpieczeń oparte na wzajemnej odpowiedzialności członków mają pozatem podać wysokość zwrotów